

af 29de Juli 1846 for de mindre Vandløbs Vedkommende; men den Afvigelse, der er gjort herfra, maa jeg ansee som uheldig. Hvis man endelig vil have disse — om jeg saa maa kalde dem — Havmænd til at syne i disse Sager, troer jeg dog, at man kunde lade sig nøie med at lade Appellen stee til Landvæsencommissionen, som det er bestemt i den ovennævnte Anordning; thi de Tilfælde, hvor man vilde gjøre disse Sager til Gjenstand for Appel, vilde vistnok være særdeles faa.

Med Hensyn til Enkeltighederne er Lovkastets System optaget; der er kun, saavidt jeg skjønner, stæet den Forandring, at man har indskrænket sig til at fordrø Landmærker. Disse ere ganske vist nødvendige, for at man kan have et fast, uroffeligt Middel, hvorved Landmærkerne kunne controlleres; hvis Ejerne flytte disse langt ud, eller Sandgraverne flytte dem langt ind, er det ved Hjælp af Landmærkerne, man skal udfinde, hvor den rette Grændse er; men Hensigten med dem, at de skulle være advarende, hvilket efter Lovkastets Mening skulde være en Betingelse for Fredlyshningen, vilde forfeiles, naar de ikke staae i Vandet; thi det vilde da ofte ikke være muligt for Sandgraverne at udfinde, hvor den Grændse i Vandet var, som de ikke turde overskride. Hvis denne Forandring er foretaget med velberaad Hu, er derved taget bort det Æneste, der gjør det muligt for Andre at overholde de trufne Bestemmelser; thi det er, som sagt, kun ved at see Mærkerne i Vandet, at Sandgraverne kunne vide den Grændse, udenfor hvilken de have at holde sig, og man kan ikke forlange, at de skulle seile med et Kort og Instrumenter i Haanden for at holde sig borte fra det Territorium, de ikke maae overskride, og som er fredlyst. Jeg skal af de anførte Grunde stemme imod Endringsforslaget.

Hørgaard: Hvad der foranlediger mig til at begjære Ordet, er den Yttring af den meget ærede Minister med Hensyn til de til Havet grændsende Eiere eller Beboere, idet han sagde, at Havet har ingen Nabo. Det, troer jeg, er ikke ganske rigtig. Jeg vil bede den ærede Minister at overveie Consequenterne

af en sliq Argumentation. Naar man vil forestille sig en temmelig betydelig Eiendom tilhørende een Eier, grændsende til Havstranden eller Fjorden, og hvor der f. Ex. er en meget betydelig Deel Beboere af samme Sogn eller Egn, som i Nærhundreder have benyttet Eiddommene omkring ved Fjorden til Fiskeri, hvad vilde saa deraf følge, dersom Havet har ingen Nabo; og hvorledes vilde Staten værne om den Ret, som disse Fiskere paa Forstranden have benyttet igjennem Nærhundreder til at fiske? Jeg troer, at den ærede Minister maa komme til det Resultat, at Havet har en Nabo, og at denne Nabo er Staten. Naar den ærede Minister endvidere har omtalt, at jeg har taget fejl i, at denne Lov ikke var et almindeligt Paabud, som skulde iværksettes paa ethvert Sted, da maa jeg gjøre opmærksom paa, at dette har jeg ganske vist ikke overseet, men efter hvad jeg kan faae ud deraf, saa maa Loven, naar den kommer ud, kunne benyttes som almindelig Lov paa ethvert Sted, og det er netop dette, der gjør det betænkeligt for mig at give Loven min Stemme. Forøvrigt skal jeg ikke videre indlade mig paa Sagen, end endnu at fremsøre den Bemærkning, at naar den ærede Minister har sagt, at jeg er i overordentlig stor Modsigelse med mig selv, naar jeg foretrækker Udvalgets Forslag for Regjeringens, saa har jeg rigtignok omtalt, at Udvalgets Forslag gif frem paa en simplere Maade, men jeg har lige saa tydeligt udtalt, at jeg ikke billiger det, og at jeg hverken kan tiltræde Udvalgets eller Ministerens Forslag. Seer jeg hen paa Titelen, seer jeg ingen Forskjel paa Ministerens og Udvalgets Forslag, og Titelen maa jo omhandle og angive Indholdet af Loven. Det er nu min Grund, hvorfor jeg maa stemme imod begge Forslagene. Endnu skal jeg bemærke, at jeg er enig med Ministeren i, at Landvæsencommissionerne i denne Sag ere lige saa sagkyndige, ja endog mere sagkyndige i Almindelighed end saadanne Mænd, der rundt omkring i Landet for 3 Aar blive udnævnte af Forstanderskaber til at bedømme disse Forhold, og kan derfor ikke være enig med Udvalget i, at disse Mænd skulde være mere kyndige i disse Sager end Landvæsencommissionen.